

Posúdenie magisterskej diplomovej práce Bc. Nicolý Šafaříkovej
Strukturálně-sémiotický pohled
na divadlo Iva Osolsobě

Katedra elektronické kultury a sémiotiky

Fakulta humanitních studií, Univerzita Karlova v Praze

Problematika, ktorú pred seba diplomantka postavila, je bezpochyby relevantná pre študovaný odbor a má potenciál prispieť k skúmaniam, čo sa tu odvíjajú. Teoretické práce I. Osolsobě predstavujú podnety, ktorých rozvíjaním sa dostávame nielen k možnostiam pochopenia osobitosti divadelného prejavu, ale aj niektorým dôležitým pojmom a metodologickým pozíciám semiotických štúdií.

Pokiaľ ide o predpoklady naplnenia tohto zámeru, možno konštatovať, že ich autorka splnila len z hľadiska poznania prác samotného I. Osolsobě a prác niektorých ďalších českých teoretikov divadla, ako Otakar Zich a Jiří Veltruský. Výsledkom tohto obmedzenia teoretického prístupu je výrazne referatívny charakter diplomovej práce. V značnej časti textu nachádzame série citátov a parafráz, pričom absentuje bližšia interpretácia a analýza. Ani tam, kde sa názory I. Osolsobě stali premetom alebo východiskom polemických vystúpení, autorka po ich uvedení nepristupuje k dôkladnejšiemu posúdeniu ich významu a oprávnenosti.

Uvedená skutočnosť sa prejavuje v tom, že jednotlivé časti práce sú ukončené bez zhrnujúceho záveru a nenájdeme tam ani pokus o vyjadrenie vlastného názoru. K pokusu o zhrnutie a vyjadrenie vlastného názoru sa autorka odhodlala až kapitole nazvanej Význam divadla pro reálný život. Tento nie celkom vhodný nadpis uvádza sériu tvrdení, ktoré autorka nijako neargumentuje a voľne prechádza od jednej témy k druhej. Po vete „Divadlo je také specifické

tím, že v něm není místo pro náhodilost“ (s. 61), čitateľ márne očakáva vysvetlenie tohto názoru, no nasleduje veta: „Autor si moc dobre uvědomuje diváky“. Takýmto spôsobom prideme až k tvrdeniu, že „Divadlo je komunikaci o situaci člověka prostřednictvím umění“ (s. 64). S tým naozaj ťažko polemizovať, lenže uvádzané teatrologické a semiotické koncepcie by nás mohli pri skúmaní povahy divadla priviesť trochu ďalej.

Práca rešpektuje pravidlá uvádzania zdrojov, pramene sú uvedené v zozname literatúry. Citáciám by však prospela ďalšia redakcia (napr. „Ivo, O.“, s. 62). Táto redakcia by mohla odstrániť aj nejednotné písanie priezvisk („Lichte“, s. 9) a niektoré štylistické nedostatky.

Napriek uvedeným výhradám navrhujem prijať magisterskú diplomovú prácu Bc. Nikoly Šafaříkovej k obhajobe a predbežne navrhujem známku 3.

Prof. Miroslav Marcelli, PhD.